

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Ἀθήνα, Σάββατο, 11 Ἰανουαρίου 1920

ΑΡΙΘ. 666

ΑΠΟ Τ' ΟΝΕΙΡΟ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ

(Ἀφιερωμένο στοῦ Maurice Barrés)

Τότε χωρὶς κόρνα, παντιέρες καὶ φλάμπουρα κἀλλα σινιάλα,
Καθὼς ὁ ἥλιος θὰ φλογίζει μέσα τὰ δυσμικὰ νερά,
Μὲ τὶς ἀντένες τυρωμένες, μὴν πιάνοντας πλιὰ σᾶλλη σκάλα,
Μακραίνοντας κι ἀπ' τὰ μουράγια, θὰ φεύγετε στερονή φορὰ.

Ἄλλὰ ποῖο θεῖο θαλασσοπούλι, πελάγου ἀνάμεσα καὶ ἀθέρα,
Τὰ φέγγη λαμπικαρισμένα, τὰ μάργαρα ὅλα τῆς χαρᾶς,
Τὰ γεύτηκε ὅπως ἡ ψυχὴ σας, σὰ θὰν τὴ σύρει ἀκόμα πέτρα
Τὸ δίχαλο οὐρανοῦ μαγνήτη καὶ θάλασσας νεροκυρᾶς ;

Καὶ θὰ φουσκόνουν τὰ πανιά σας καὶ θὰ σφυρίζουνε οἱ ἀνέμοι,
Κι ὅπως θὰ τρίβουνε τὰ ξάρτια στὴ νύχτα πού θὰ σᾶς πλανᾶ,
Τρίττονες γύρω καὶ Σειρήνες κιόλοι τοῦ πόντου οἱ ἀφρολαίμοι,
Θὰ τραγοῦδοῦν καὶ θὰ χορεύουν στὰ κύματα τὰ σκοτεινά.

Κι ὅπως ἡ τέλεια ὑπεροχὴ σας φόβο δὲ θᾶχει ἢ ματαιότη,
Τὸ πρᾶο χαμόγελο ὅπως ὅλους θὰ σᾶς φωτᾶει πρὸ λαμπερό,
Στὸ μέτωπο ὁ καθένας τοῦ ἄλλου γαλήνια θὰ διαβάσετε ὅτι
Φεύγοντας εἴχατε πληρώσει τὸ χρέος σας μόνο τὸ ἱερό.

Ἐκί ὅταν καπνὸς τοῦ κόσμου οἱ φλόγες πού θὰ διαβαίνουν ὡς τὰ οὐράνια,
Θὰ σᾶς μνηοῦνε κάτου ἀπ' τᾶστρο κι ἀπ' τὸ φεγγάρι τὸ χλωμό,
Γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο πού θὰ χάνει τὴν πρωτινὴ του περηφάνεια,
Τοῦ πεζολάτη μαύρου ἀνθρώπου τὸν ἄχαρον ἀφανισμό.

Θᾶχετε ἐσεῖς ἀντίκρινά σας τὴν πόλη τοῦ Ἡρακλῆ ἀνοιγμένη,
Κι ὀλόαρμενα θὲ νὰ τραβάτε κι ὀλόπριμα γιὰ τοὺς Θεούς,
Ἐνῶ μπροστὰ σὲ γαλαζένιες κολόνες θὰ σᾶς περιμένει
Λαὸς κηρύκων καὶ ἱερέων μὲ τρόπαια καὶ μὲ θυρεοὺς....